



9 augustus 2015: Het kleine prinsje.

Er was eens een prinsje, dat leefde op een ster. Hij voelde zich er vreselijk alleen, en daarom ging hij naar de aarde, om vrienden te zoeken. Toen hij op aarde gekomen was, ontmoette hij een vos.

"Hallo," zei het kleine prinsje, "wil je mijn vriendje zijn?"
"Ja, dat wil ik wel", zei de vos, "maar dat gaat zo maar niet: dan moeten we eerst heel lang samen spelen, en eten, en samen ruzie maken... "

En ze kwamen heel vaak bij elkaar en werden echt vriendjes. Toen kwam de dag dat het kleine prinsje weer terug moest naar zijn ster.

"O," zei de vos, "ik moet huilen dat je weggaat."
" Het is je eigen schuld," zei het kleine prinsje: "jij wou dat we vriendjes zouden worden." "Jazeker," zei de vos. "En nu moet je huilen!" antwoordde het prinsje weer... "Jazeker" zei de vos.

"Dus dan heb je er niets aan." "Toch wel," zei de vos, "als ik voortaan naar zand kijk, zal ik aan jouw mooie blonde haren denken en dat geeft een fijn gevoel. Bij alles zal ik steeds aan jou kunnen denken, en dan zal ik me beter voelen. En als ik je erg mis, en erom moet huilen, dan kijk ik naar de sterren, en dan zie ik je toch: met mijn hart. Want weet je, eigenlijk kun je nog het beste zien met je hart. En met mijn hart zal ik een schitterend sterretje zien aan de hemel."

Vrienden worden, gemeenschap zijn, voor elkaar brood ten leven zijn. Voor elkaar die gebarsten pot zijn. Dat is wat we vieren als we samenkomen om het leven te vieren. Het leven dat soms weerbarstig is, moeilijk te doorgronden. Leven dat op



het moment dat een klein kind sterft stilstaat, woede oproept en vragen waarom, waarom dit kind, waarom Quin, waarom overkomt ons dit.

Vragen waar niemand het antwoord op weet en waarop we het antwoord schuldig moeten blijven.

Onbevredigend wellicht voor jullie Patra en Dave, voor jullie families en vrienden. Onbevredigend voor de mensen in het ziekenhuis en bij Pergamijn. Maar In zo'n samenzijn als vanmorgen hoop ik dat je voelt dat je gedragen wordt, dat jullie er niet alleen voorstaan. Dat om jullie heen is een gemeenschap van mensen in familie- en vriendenkring die als een warme deken om jullie staan.

Vrienden worden, gemeenschap zijn, voor elkaar brood ten leven zijn. Voor elkaar die gebarsten pot zijn waardoor prachtige bloemen bloeien dat is iets dat voor ieder van ons geldt. Want daar waar wij mens en medemens zijn voor elkaar, elkaar dragen in verdriet en vreugde, daar zijn wij in navolging van die Jezus van Nazareth, brood voor elkaar, levend brood zoals Jezus ons aangeeft in het evangelie voor ons levend brood, brood, en dat mogen we geloven op zijn woord zoals Sint Jan dat verwoord heeft, dat leven geeft over de dood heen.

En dat kan ons ook kracht en steun geven op momenten dat wij met verlies van een dierbare geconfronteerd worden. Ik denk dat samenkomen, samen aan tafel gaan wellicht het meest wezenlijke is in ons leven. En zoals in de begin gedachte verwoordt: maaltijd houden is meer dan eten.



Maaltijd houden is:

gemeenschap maken en beleven, met het hoofd en het hart bij de ander zijn. Het is tijdens de maaltijd aan elkaar vertellen over het dagdagelijkse leven, je gevoelens van liefde voor elkaar, over je onmacht, je boosheid om gesterkt door het samen breken en delen weer verder te gaan.

Dat het zo mag zijn!